

„Eveline!” Hij was bleek geworden.

„Welja. Waarom heb je dan geluisterd naar je moeder en je meisje.... en ben je bezweken voor de redeneering van burgerlijke, maatschappelijke menschen. O, denk niet, dat ik anders ben. Ten minste.... ik ben bang, dat ik net zoo zal worden, net zoo mijn leven zal bederven, maar 't is nog niet zoo ver.” Zij lachte zenuwachtig. „En als ik je pijn gedaan heb, moet je dat ook niet zoo zwaar opnemen. Ik ben maar een dwaas kind, een excentriek, mal schepsel. Misschien heb jij toch het beste deel gekozen. Wie weet?”

„Wat bedoel je?”

„Och.... soms denk ik wel eens.... Dat groote, dat bizondere; dat volle, gepassioneerde leven dat ik begeer, dat draait toch uit op niets.... op zelfzucht en op zenuwziekte. Is 't niet veel gezonder.... en misschien mooier, om maar bête-weg te trouwen met een goeien, gezonden, normalen man en een beetje burgerlijk te worden.... net als de anderen?”

Vreeselijk.... vreeselijk vind ik, wat je daar zegt.”

„Waarom? Ik begrijp niet, wat je zoo vreeselijk vindt; dat ik mijn illusies op moet geven, of....”

„Neen,” zei hij driftig, dat je 't huwelijk zoo neerhaalt; dat vind ik vreeselijk. Je doet net of 't onvermijdelijk is, dat je in een huwelijk achteruit gaat. Dat is toch niet waar. Al zijn er honderden ongelukkige huwelijken,.... er zijn er toch, waarin de vrouw zich geven kan en rijker wordt, ja, juist veel mooier bloeien gaat, dan als ze ongetrouwd blijft.”

„Dat zal ze zéker, als ze een man liefkrijgt. Maar daarvoor behoeft ze niet te trouwen.”

Hij keek haar afwachtend aan.

„Er zijn vrouwen die niet geschikt zijn voor het huwelijk,” zei ze kort.

Hij wachtte even. „Behoor jij daartoe?” vroeg hij, met kloppend hart.

„Ja. Daar behoor ik toe. — Kom, nu

ga ik eens wat voor je zingen.” Zij stond op en sloeg de piano open. „Heb je mijn muziek hier nog? Ik liet ze hier vorige week liggen.”

„Ja, hier zijn je boeken.”

Toen haar warme, een weinig omsluiserde stem door de kamer trilde, drukte de teleurstelling hem neer.

Waarom had hij zich ook laten gaan op zijn droomen? Het was waarlijk al te kinderachtig om te hopen, dat een meisje als Eveline.... Was het denkbaar dat zij, zoo begaafd en bekoorlijk, en die zulke hooge eischen stelde aan het leven en aan de menschen, ooit bereid gevonden zou worden om hem lief te hebben; zijn kinderen groot te brengen in een bekrompen, Hollandsch huishouden, met al de misères van ziekten, geldzorgen en eentonige plichten die haar in zulk een huwelijk zouden wachten?

Wat een ingebeelde kwast was hij; en zij had wél gelijk hem te bespotten.

„Vind je 't mooi?” — Eveline keerde zich op de pianokruk om.

„Niet erg,” zei hij, „je zingt zoo mat.”

Hij voelde behoefte haar ook pijn te doen.

Zij lachte. „Is 't je niet hartstochtelijk genoeg? Wacht maar, ik zal iets anders kiezen.”

Zij zong: „Ich liebe dich” van Grieg.

Hij luisterde nu goed.

Haar stem had een sterke bekoring, die hem onweerstaanbaar boeide.

De liefdedewoorden echter deden hem pijn.

„Heel mooi,” zei hij, „dank je.... ja, 't was prachtig. Maar zing nu maar niet meer over de liefde.”

„Waarom niet?” — Zij sloeg de piano dicht. En als een verwend kind: „Dan zing ik maar heelemaal niet meer, want je kunt niet anders dan over de liefde zingen.”

„Onzin. Er zijn ook nog wel andere liederen.”

„Wat ben je onaardig vanavond. Ik heb je nog nooit zoo kribbig gezien.”